

0

“เสียหายกันหมด เสียหายกันหมด” ข้าพเจ้า ตะโกนขึ้นพร้อมกับตบฝ่ามือลงบนโต๊ะเสียงดังสนั่น จนนาย ตำรวจหนุ่มหน้าอ่อนผู้ที่นำเอกสารเข้ามาส่งนั้นถึงกับสะดุ้ง หน้าถอดสี

“อะไรกัน” ลอเอ่ยถามมาจากหลังโต๊ะทำงานที่นั่งอยู่

“ก็ไอ้กระดาษแผ่นนี้น่ะสิ” ข้าพเจ้าโบกกระดาษที่ถือ อยู่ในมือไปมา “ทั้งๆที่มันเป็นหลักฐานสำคัญของคดี แต่เด็กอ่อนเชิงผู้นี้กลับเลือกที่จะพับมันใส่กระเป๋าเสื้อ แล้วนำ มันมามอบให้เรา แทนที่จะจัดหาของใส่เก็บรักษาเอาไว้ใน สภาพเดิม”

“ແກ່ແກງວ່າຣອຍພັບຂອງກະດາະຈະໄປຣບກວນຣ່ອຣອຍ ລັກຊ້ານຂອງກະດາະ ຈນເສຍຫາຍກັນຫມາດ”

“หรือตัวแกเองไม่เกรงเช่นนั้น ลอ”

“ก็สมควรเกรงอยู่” ลอพูดจบก็วางหนังสือ เดอะเรด แบริดจ์ออฟคอราจ ของ สตีเฟน เครน¹ ที่กำลังถืออ่านอยู่ในมือ

¹ The Red Badge of Courage เป็นนวนิยายเรื่องที่สองของสตีเฟน เครน ต่อ จาก Maggie: A Girl of the Streets ถูกตีพิมพ์เป็นภาษาไทยครั้งแรกโดย สำนักข่าวสารอเมริกันในปี พ.ศ. 2494 โดยใช้ชื่อเรื่องว่า เหรียญกล้าหาญ

ลงบนโต๊ะแล้วลุกขึ้นเดินตรงมาหาข้าพเจ้า “แต่เมื่อเหตุการณ์ดำเนินไปเช่นนี้เสียแล้ว แกจะร้องแวกแหกกระเซอออกไปอย่างไรก็คงไร้ประโยชน์ รังแต่จะทำให้ไอ้น้องคนนี้เสียกำลังใจไปเปล่าๆ สู้แกกับฉันมาช่วยกันไขความลับในกระดาดแผ่นนี้ให้เป็นทานความรู้แก่ผู้มาเยือนของเราจะดีกว่า”

“ก็ได้ ไอ้เพื่อนยาก” ข้าพเจ้าพูด สายตาปรายไปยังนายตำรวจหนุ่มที่ยืนตัวลึบอยู่เบื้องหน้า “ถ้าแกต้องการ ฉันก็จะช่วยสนอง มาเถอะ เรามาดูกันว่ามันมีอะไรอยู่บนกระดาดแผ่นนี้” พุดจบ ข้าพเจ้าก็จัดแจงกางกระดาดที่ถืออยู่ในมือลงบนโต๊ะอย่างประณีตบรรจง

“กระดาดเนื้อค่อนข้างหยาบ ขนาดครึ่งหนึ่งของฟุส-แก๊ป” ข้าพเจ้าเริ่มต้นอธิบาย “สีออกน้ำตาลอ่อนๆ ไม่มีดีเส้นบรรทัด และตรงกลางแผ่นกระดาดที่มีรอยพับพาดผ่านนั้น” ข้าพเจ้าชำเลื่องมองไปยังนายตำรวจหนุ่มหน้าอ่อนผู้นั้นอีกครั้งเมื่อกล่าวถึงประโยคนี้ด้วยสายตาที่ดูตัน “มีตัวอักษรเขียนด้วยลายมือ ใช้หมึกซึมสีน้ำเงิน น่าจะเป็นหมึกอินเดียนอ่านได้ว่า S8UW นอกจากนั้นก็ไม่มีอะไร”

“ผิดแล้วกระมัง” ลอส่งเสียงท้วงติงมาจากฝั่งตรงข้ามของโต๊ะทำงานที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ “ฉันกลับอ่านมันได้ว่า ตก85 ต่างหาก”

“อย่างไรกัน” ข้าพเจ้าขมวดคิ้วแล้วหมุนกระดาดทางด้านที่ลอจ้องมองอยู่มาอ่าน “จริงของแก ถ้าอ่านจากด้านนี้ ก็เห็นได้ชัดว่ามันเขียนเป็น ตก85 จริงๆ”

“และฉันก็อ่านได้เป็น S8UW เมื่อมองจากด้านนี้”
 ลอพอุดขึ้นบ้าง

“ฮ่า...สนุกกันละ” ข้าพเจ้าส่งเสียงดังพร้อมกับตบเข่า
 ฉาดใหญ่ “นี่เรากำลังเจอกับคดีปริศนาตัวอักษรอีกครั้งแล้ว
 อย่างนั้นรี เพื่อนรัก มันทำให้ฉันหวนนึกถึงคดีอินทรีเลือดที่
 พวกเราช่วยกันไขได้ในคราวนั้นทีเดียว”

“ฉันก็นึกถึง” ลอพออดปลางก้มลงมองคูตัวอักษรบน
 กระดาษอย่างจริงจัง “เพียงแต่ว่ามันมีส่วนที่แตกต่างกันอยู่
 บ้าง ในคราวนั้นเป็นการอ่านลายมือที่เขียนผิดไป แต่ในคราวนี้
 มันเหมือนเป็นเรื่องของการอ่านตัวอักษรจากทิศทางที่แตกต่าง
 กัน”

“ทิศทางที่ต่างกัน” ข้าพเจ้าทวนคำพูดของลอพอแล้ว
 ยกกระดาษขึ้นมองคูอย่างใกล้ชิด ลอพอหันตัวผละจากโต๊ะ
 ทำงานของข้าพเจ้า เดินกลับไปนั่งยังโต๊ะทำงานของตนเอง
 ตามเดิม “แกพูดได้ตรงดี ลอพอเอ๋ย มันสามารถอ่านได้สอง
 แบบ จากสองทิศทาง ขึ้นอยู่กับว่าเราจะเลือกมองมันมาจาก
 ทิศทางใด ด้านใด แต่อย่างไรก็ตามฉันว่ามันก็มีพื้นฐานอย่าง
 หนึ่งที่เหมือนกันในทั้งสองคดี”

“พื้นฐานลักษณะใด” ลอพอเอ๋ยถามกลับมาพร้อมรอย
 ยิ้มบางๆ ที่มุมปากตามแบบฉบับเฉพาะตัว

“ก็ลายมือที่เขียนได้ไม่ชัดเจน ไม่ประณีตบรรจง จนไม่
 สามารถอ่านความให้เด็ดขาดลงไปได้ว่าเป็นพยัญชนะอักษร
 ตัวใด”

“ก็จริงอยู่” ลออพยักหน้าเนียนๆ ซ้ำๆ แล้วกล่าวต่อ
“แต่ฉันว่าปรีศนาในคราวนี้ตัดสินใจได้ไม่ยากเลย ซึ่งแตกต่าง
จากในคราวแรกมากนัก”

“อย่างนั้นรี” ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายที่ถูกขึ้นจากโต๊ะบ้าง
“ถ้าเช่นนั้นแกจะระบุลงไปชัดเจนได้เลยใช่ไหม ว่าข้อความที่
ถูกต้องบนกระดาษแผ่นนี้คือข้อความใด”

“ถูกต้องแล้ว” ลอออกกล่าวตอบพร้อมด้วยรอยยิ้ม
น้อยๆ เช่นเดิม

“ถ้าเช่นนั้นแกก็ว่ามา” ข้าพเจ้าพูดพลางขยับตัวลง
นั่งบนมุกโต๊ะทำงานของตนเอง สายตาจ้องเขม็งไปยังเพื่อน
รักที่นั่งทำท่าสบายอยู่ที่โต๊ะของตน

“ฉันขอยืนยันว่าฉันอ่านได้ความว่า ตก85 อย่าง
แน่นอน”

“อะไรที่ทำให้แกมั่นอกมั่นใจมากมายขนาดนั้น”

“ประการแรก” ลออเริ่มต้นขยายความ “กระดาษ
ประเภทนี้เป็นกระดาษเนื้อหยาบ ราคาถูก แสดงถึงฐานะของ
ผู้ใช้มันว่าไม่จัดอยู่ในหมู่ผู้ที่มีสกุลสักเท่าใดนัก”

“แกอาจจะผิดก็ได้นะ เพื่อนรัก” ข้าพเจ้ารีบแย้งออกไป
สองเท่าเริ่มพาดตัวของข้าพเจ้าเดินวนไปรอบๆ ห้องทำงานที่มี
เราเพียงสองคนนั่งทำงานประจำอยู่ “ที่ฉันกำลังคิดก็คือ
ชายหนุ่มผู้ที่มีสกุลสักคนเกิดตกยาก แม้แต่กระดาษที่จะใช้
เขียนสื่อความก็ย้งหาของดีๆ ใช้ไม่ได้”

“แกมั่นใจว่าเป็นชายหนุ่มอย่างนั้นรี” ลออถามสวน

ข้าพเจ้ากลับมา

“ถูกต้อง ฉันมองไม่เห็นทางที่ลายมือเช่นนี้จะเป็นของ
สุภาพสตรีไปได้”

“ฉันจะลองเห็นด้วยกับแกในข้อนั้นก่อน สมัยว่านี่
ต้องเป็นลายมือของชายหนุ่ม แต่นั่นกลับเป็นการสนับสนุน
เหตุผลข้อต่อไปของฉันให้มีน้ำหนักมากยิ่งขึ้นอีกด้วยซ้ำไป”

“เหตุผลอะไร” ข้าพเจ้าหยุดเดิน มองไปที่สหายรักแวน
หนึ่ง ก่อนที่จะหันไปจ้องมองนายตำรวจหนุ่มหน้าอ่อนที่ยืนจ้อง
ดูการสนทนาระหว่างเราทั้งสองอย่างเงิบเงิบ แต่แฝงเอาไว้
ด้วยความรู้สึกงงงัน

“ถ้าหากว่าตัวหนังสือเหล่านี้เป็นภาษาอังกฤษ แล้ว
ผู้ที่เขียนเป็นสุภาพสตรี สุภาพสตรีที่มีโอกาสรำเรียนหนังสือ
จนสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ ควรจะมีลายมือที่งดงามมาก
จนสามารถอ่านได้ใจความชัดเจนไม่กำกวม” ลอออกิบาย

“จริงของแกในกรณีที่เป็นสุภาพสตรี” ข้าพเจ้า
ตอบโต้กลับไป โดยที่สายตายังไม่ละไปจากอาคารคันทูกะเบื่องหน้า
“แต่ถ้าเป็นสุภาพบุรุษ การที่จะเขียนหนังสือด้วยลายมือที่ไม่
ชัดเจนนั้น ไม่ว่าจะเป็นตัวหนังสือไทยหรืออังกฤษ เป็นเรื่องที่เป็น
เป็นไปได้ไม่ยากเลย”

“สุภาพบุรุษสูงสกุลที่ตกต่ำสักคน ต่อให้ต้องใช้กระดาษ
ราคาถูกเขียนข้อความ แต่ลายมือนั้นก็ไม่มีคามจำเป็นแต่
อย่างไรเลยที่จะต้องพลอยตกต่ำลงไปด้วย ดังนั้นฉันจึงสรุป
เอาจากการที่ลายมือนี้อย่างไรไกลจากการฝึกปรือที่ดีพอว่าจะ

ต้องถูกเขียนโดยบุคคลที่มีการศึกษาไม่สูงมากนัก และการที่มีการศึกษาไม่สูงมากนัก ย่อมหมายความว่ามันจะต้องเป็นตัวอักษรภาษาไทย ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ”

ข้าพเจ้าถึงกับอับจนข้อโต้แย้งต่อคำอธิบายความนี้ของลอบไปชั่วขณะ ครั้นตั้งสติได้ก็เสหัวเรื่องไปยังนายตำรวจหนุ่มผู้มาเยือนที่อยู่เบื้องหน้านั้นแทน

“นี่แน่ะ ใอัน้อง” ข้าพเจ้ากล่าวออกไปอย่างวางอำนาจแลเห็นบุรุษหนุ่มตรงหน้าของข้าพเจ้าสะดุ้งขึ้นมาอย่างตื่นตกใจ “ตอนนี้เพื่อนของฉันก็บรรลุข้อเท็จจริงแล้วว่าผู้คนที่จะขีดเขียนภาษาอังกฤษเป็นนั่น ต้องผ่านการเรียนการฝึกฝนมาอย่างดี และการเรียนการฝึกฝนที่ดีนั้นหมายถึงลายมือที่เขียนก็ต้องแลเห็นว่าชัดเจน สวยงาม และได้ความเด็ดขาด ซึ่งใช้ไม่ได้เลยกับกรณีนี้ที่มีลายมืออ่านได้ยากลำบาก และคนที่มีลายมือที่ไม่งามก็คงเป็นคนจำพวกที่ไม่ได้ร่ำเรียนมาอย่างดี ซึ่งคนจำพวกนั้นก็คงจะไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างแน่นอน ดังนั้นมันจึงเหลือความเป็นไปได้อยู่เพียงประการเดียวก็คือ ข้อความที่ปรากฏอยู่ในหลักฐานกระดาษแผ่นนี้ต้องอ่านได้ ความว่า ตก85 อย่างแน่นอน จะเป็นอย่างอื่นไปนั้นคงไม่ได้”

“กระผมก็เห็นจริงเช่นนั้นขอรับ” นายตำรวจหนุ่มผู้นั้นตอบกลับมา

“เอาละ เมื่อคุณเห็นจริงตามที่พวกเรานำเสนอไปแล้ว” ข้าพเจ้ากล่าวต่อพร้อมกับหมุนตัวเดินกลับมา นั่งลงในโต๊ะทำงานตามเดิม “ดูระหว่างพวกเราก็คงจะจบลงแล้ว ณ

บัดนี้”

“มิได้ขอรับ” นายตำรวจหนุ่มรีบร้องบอก “เรื่องที่ว่า ข้อความนั้นอ่านได้ว่าอย่างไร พวกเราพอจะเดากันออกตั้งแต่แรกแล้วขอรับ ปัญหาที่นำกระผมมารบกวนคุณทั้งสองถึงที่นี่ แท้จริงแล้วเป็นอีกปัญหาหนึ่งขอรับ”

“อ้อ...” ข้าพเจ้าร้องตอบกลับไปอย่างรู้สึกหัวเสียเล็กน้อย “ถ้าเช่นนั้นความจริงคุณก็น่าจะบอกเราสองคนตั้งแต่แรก ไม่ควรปล่อยให้พวกเราเปลืองพลังสมองไปกับการตีความปริศนานี้โดยไร้ประโยชน์”

“อันที่จริงพวกเราก็ไม่มีใครแน่ใจหรือขอรับว่ามันจะอ่านว่า ตก85 จริงๆ เพียงแต่สงสัยกันไป กระผมก็เพิ่งมามั่นใจเอาเมื่อครูที่ได้ฟังจากปากของคุณลอล รวมถึงข้อที่ว่านี้ ต้องเป็นลายมือของผู้ชายที่ไร้สกุลคนหนึ่งก็เพิ่งมาได้รับรู้เป็นความรู้ใหม่เมื่อสักครู่นี้ด้วยเช่นกัน”

“เป็นตำรวจใหม่ใช่ไหม” ลอลชิงถามขึ้นมาพร้อมกับลดหนังสือในมือลง

“ขอรับ ยังรับราชการไม่ถึงปี” นายตำรวจหนุ่มหันหน้าไปตอบลอล

“มีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไรกัน ดูเหมือนจะยังไม่ได้นะนำตัวกันเลย” ลอลเอ่ยถามต่อพลางวางหนังสือลงบนโต๊ะ

“กระผม ร้อยตำรวจตรีบรรจง เขนุพันธุ์ขอรับ สังกัดอยู่ที่สัมพันธวงศ์”

“นี่เป็นคดีแรกกระมัง”

“ถ้าหมายถึงควบคุมดูแลเองทั้งหมด ก็เป็นคดีที่สอง
ขอรับ”

“ดี แล้วกระดาษแผ่นนี้เป็นหลักฐานชิ้นเดียวที่พบอยู่
ในที่เกิดเหตุ”

“ขอรับ”

“คงตกอยู่ใกล้ๆตัวศพ” ข้าพเจ้าถามแทรกออกไป

“มิได้ขอรับ” นายตำรวจหนุ่มบรรจง รีบหันมาตอบ
ปฏิเสธกับข้าพเจ้าในทันที “ไม่มีศพขอรับ แต่เป็นคดีคนหาย
เราพบกระดาษแผ่นนี้ตกอยู่ในห้องนอนลูกสาวของ**เศรษฐี
บุญทรง**ที่หายตัวไป”

“เศรษฐีบุญทรงคนที่รับซื้อข้าวอยู่แถวตรอกโรงสีใช่
หรือไม่” ข้าพเจ้าซักต่อด้วยความอยากรู้ระคนแปลกใจ

“ขอรับ” นายตำรวจหนุ่มตอบ “ลูกสาวคนโตของ
ท่านเศรษฐีที่ชื่อว่า**กิมท้อ**หายตัวไปจากห้องนอน ตอนที่
พวกเราเข้าไปตรวจสอบที่เกิดเหตุก็ไม่พบสิ่งใดผิดปกติ
นอกจากกระดาษแผ่นนี้เพียงแผ่นเดียว”

“ลูกสาวคนโตที่ชื่อกิมท้อ” ข้าพเจ้าอุทานสั้น “มีอะไร
เข้าใจผิดกันหรือเปล่า”

“ไม่ผิดขอรับ” นายตำรวจบรรจงพยักหน้าตอบอย่าง
หนักแน่น “ท่านเศรษฐีบุญทรงเป็นผู้ที่ยืนยันด้วยตนเอง”

“แต่ฉันจำได้รางๆ ว่าลูกสาวคนโตของเศรษฐีบุญทรง
ที่ชื่อกิมท้อผู้นี้ เป็นผู้หญิงที่มีขนาดร่างกายที่ใหญ่โตมาก”

“ขอรับ จัตุวาลักษณ์เป็นคนที่ยิ้มแฉ่งมาก ๆ เท่าที่กระผม

สอบถามเอาจากคนที่คอยรับใช้” นายตำรวจหนุ่มช่วยขยายความคำพูดของข้าพเจ้า

“มีความสังเกตและละเอียดรอบคอบดี” ลอเอ่ยปากชมนายร้อยตำรวจหนุ่ม “แต่การที่สาวกิมท้อผู้นี้เป็นผู้หญิงที่อ้วนท้วมมาก มันมีความสำคัญอย่างไรกัน”

“อ้าว...แล้วกัน ลอเพื่อนของฉัน” ข้าพเจ้าร้องอุทาน “นี่แกดูไม่ออกเทียวหรือว่าเรื่องนี้ไม่มีทางเป็นคดีคนหายไปได้ ก็นายตำรวจหนุ่มหน้าอ่อนผู้นี้ไม่ใช่หรือที่เพิ่งแจ้งแก่เราว่าสถานที่เกิดเหตุ นั้นเรียบริ้อยดี ยกเว้นแต่กระดาษแผ่นนี้แผ่นเดียวเท่านั้นที่เป็นสิ่งแปลกปลอม”

“ข้อนั้นฉันเข้าใจ สมัย ว่าแกกำลังพูดถึงการลักพาตัวคนตัวใหญ่ขนาดนั้น โดยไม่มีร่องรอยผิดปกติเกิดขึ้นเลยย่อมเป็นไปได้ และฉันก็เชื่อว่าทางเจ้าหน้าที่ตำรวจทุกคนที่เข้าไปเกี่ยวข้องในคดีนี้ล้วนปลงใจเชื่อเช่นนั้นกันอยู่แล้ว” ลอตอบกลับมา

“ยกเว้นแต่จะตั้งใจหนีหายไปเอง” ข้าพเจ้าบรรลู่ถึงข้อสรุป

“หรือไม่ก็ถูกข่มขู่ด้วยอาวุธให้ติดตามไป” ลอบรรลู่ถึงข้อสรุปของตนเองบ้าง

“เฮลละ” ข้าพเจ้ากล่าวพลางยกมือเหมือนยอมแพ้แล้วหันหน้าไปทางนายร้อยตำรวจหนุ่มอีกครั้ง “การที่คุณบรรจงมาอยู่ที่นี้ย่อมหมายถึงมันเป็นคดีที่มีการลักพา ไม่ใช่การตั้งใจหนีหายไปเอง ซึ่งฉันพอจะเดาออกได้ว่าตำรวจใน

อาณัติของคุณได้ทำการสำรวจสถานที่เกิดเหตุจนหมดจดเรียบร้อย และไม่พบสิ่งใดที่ผิดปกติจริงๆ แม้แต่เสื้อผ้าหรือเครื่องประดับของสาวกิมท้อผู้นี้ก็ไม่ได้สูญหายไปพร้อมกับผู้ที่เป็นเจ้าของแม่แต่ชิ้นเดียว”

“เป็นอย่างนั้นจริงขอรับ” ร้อยตำรวจตรีบรรจงตอบรับ

“ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากหลักฐานและสภาพแวดล้อมทั้งหมด” ข้าพเจ้ากล่าวต่อ “คนร้ายอย่างน้อยหนึ่งคนได้แอบเข้าบ้านของเศรษฐีบุญทรงจี้บังคับให้สาวกิมท้อติดตามออกไปและพลาดทำกระดาดแผ่นนี้ตกเอาไว้”

“ทั้งๆที่เป็นเวลากลางวันแสดๆ” นายตำรวจหนุ่มช่วยต่อประโยคให้ข้าพเจ้า

“กลางวันแสดๆ” ข้าพเจ้าอุทานด้วยความแปลกใจ “เป็นไปได้อย่างไรกันที่จะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ในเวลากลางวันแสดๆโดยที่ไม่มีผู้ใดรู้เห็น โดยที่สาวกิมท้อไม่ร้องขอความช่วยเหลือ”

“มันถึงได้เป็นคดีอย่างไรเล่า สมัย” ลออกล่าวแทรกออกมาพร้อมกับรอยยิ้มที่มุมปากอีกครั้ง

“ขอรับ มันจึงเป็นคดีที่ทำให้พวกเรางุนงงไปตามๆกัน” นายตำรวจบรรจงกล่าวขึ้นบ้าง

“นี่แหละ นายร้อยหนุ่ม” ลออเอ่ยขึ้น “ห้องที่เกิดเหตุที่วานี้ อยู่บนชั้นสองหรือชั้นล่างของตัวบ้าน”

“ชั้นสองขอรับ” นายร้อยบรรจงตอบ “เป็นห้องนอนของสาวกิมท้อเอง โดยที่ชั้นล่างมีคณงานและคนรับใช้เดินกัน

ไปมาขวกไขว่ เพราะเศรษฐกิจบุญทรงใช้เป็นสถานที่รับซื้อข้าว”

“สถานที่รับซื้อข้าวส่วนใหญ่ ฉันเดาว่าต้องมีสวนใด
ส่วนหนึ่งของตัวบ้านที่ติดน้ำ” ลอซัทต์

“หลังบ้านขอรับ มีทำน้ำให้นำข้าวเปลือก ข้าวสารขึ้น
มาได้ ส่วนหน้าบ้านก็มีถนนเล็กๆ พอให้รถเจ๊กลากสวนกันได้
สะดวก อีกสองด้านที่เหลือก็เป็นกำแพงติดกับบ้านของคนอื่น
มียุ่งฉางขนาดย่อมอยู่ในบ้าน แต่ตรวจสอบแล้วไม่พบสิ่งที่มีคิ
ปกติ”

“สอบถามเพื่อนบ้านข้างเคียงแล้ว แต่ก็ไม่ได้อะไร
เพิ่มเติม”

“ขอรับ”

“มีใครได้เห็นกระดาษแผ่นนี้แล้วบ้าง”

“นอกจากตำรวจและตัวเศรษฐกิจบุญทรงแล้ว ก็ไม่มีผู้ใด
ขอรับ”

“คนรับใช้ในเรือนละ” ลอซัทต์

“มีแม่ครัวอีกคนที่เป็นคนเก็บกระดาษแผ่นนี้ได้จากใน
ห้องของสาวกิมท้อ แล้วนำไปมอบให้กับเศรษฐกิจบุญทรง แต่
แม่ครัวคนนี้ไม่รู้หนังสือขอรับ”

“แม่ครัวเข้าไปทำอะไรในห้องของกิมท้อ”

“นำขนมหวานไปให้ตามปกติขอรับ สาวกิมท้อชอบ
ทานขนมหวานหรือของว่างในห้องนอน”

“แม่ครัวคนนี้ออกหรือเปล่าว่าเก็บกระดาษได้จาก
จุดใด”

“เห็นว่าตกอยู่ที่พื้นใกล้หน้าต่าง”

“หน้าต่างเปิดอยู่” ลออคาดเดา

“ขอรับ” นายตำรวจหนุ่มพยักหน้ารับคำ

“เรื่องมันเอิกเกริกไปขนาดไหนกัน ก่อนที่จะมาถึงมือของคุณ”

“ก็พอสมควร” นายร้อยบรรจงตอบ “เห็นว่าค้นหากันไปทั่วจนมั่นใจว่าหายตัวไปแน่แล้ว จึงค่อยมาแจ้งความ”

“เป็นวิสัยปกติที่พึงปฏิบัติ” ข้าพเจ้ากล่าวแทรกออกไป

“ฉันก็เชื่อเช่นนั้น” ลออพูด “และฉันก็เชื่อด้วยว่าข้อความบนแผ่นกระดาษก็คงถูกลีอกันออกไปทั้งหมดแล้วเช่นกัน ทั้งถูก ทั้งผิด”

“เป็นไปได้ขอรับ” ตำรวจหนุ่มยอมรับ “กระผมไม่ได้สอบถามความเรื่องนี้ลงไปชัดเจน เพราะในคราวแรกก็ยังไม่แน่ใจด้วยซ้ำไปว่าข้อความนี้จะอ่านว่าอย่างไรดี แต่ก็เดาในทางตก85 อยู่ก่อนแล้ว”

“อย่างไรก็ตาม” ลออพูดต่อ “ก็ยังหาผู้ใดที่กล้าจะตีความหมายของข้อความนี้ลงไปให้ชัดแจ้งไม่ได้เลย”

“เป็นอย่างนั้นขอรับ”

“ผู้บังคับบัญชาของคุณจึงแนะนำให้คุณมาหาพวกเราพร้อมด้วยกระดาษแผ่นนี้ โดยหวังว่าพวกเราอาจจะพอให้คำแนะนำที่มีประโยชน์อะไรได้บ้าง เป็นอย่างนั้นใช่ไหม” ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายถามแทรกออกไปในคราวนี้

“ขอรับ” นายตำรวจหนุ่มตอบ “ท่านคิดว่าคุณทั้งสอง

อาจจะช่วยไขปริศนาของข้อความที่ปรากฏอยู่บนกระดาษแผ่นนี้ได้ว่ามันจะสื่อไปถึงสิ่งใด ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นเราก็อาจจะได้เบาะแสการหายตัวไปของสาวกิมท้อผู้นี้”

“เอาการอยู่” ข้าพเจ้ารำพึง “จะให้พวกเราบอกในตอนนี้อย่างไร ตก85 หมายถึงสิ่งใดนั้นก็คงจะวิเศษเกินคนแก่เห็นด้วยกับฉันไหม ลอ”

“ก็เห็นเหมือนกันกับแก” ลอตอบกลับมา “แต่พวกเราทั้งสองคนก็รับปากในเวลานี้ได้ว่าจะรับเอาเรื่องนี้มาไตร่ตรองให้หนัก ได้คำตอบเมื่อใดก็จะรีบติดต่อกลับไป”

“ดีขอรับ” เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้ามองเห็นนายร้อยตำรวจหนุ่มผู้นี้ยิ้มออกมา

“ว่าแต่ฉันขอถามอีกสักอย่างเป็นคำถามสุดท้ายเถอะ ก่อนที่คุณบรรจงจะไป” ลอเอ่ยขึ้น “ว่าคุณเมลอไพลพับกระดาษแผ่นนี้ใส่กระเป๋าจริงๆ ละหรือ”

“เอ้อ...” นายร้อยตำรวจหนุ่มมีสีหน้าเฉือนลงไปถนัดใจ สายตามองต่ำก่อนที่จะตอบออกมาอย่างไม่สู้เต็มเสียง “จริงขอรับ กระผมจะจดจำความผิดพลาดนี้เอาไว้เป็นบทเรียน”

“ดีแล้วที่คุณรับปากว่าจะจำ” ลอพูดต่อ “เอาละตอนนี้คุณก็กลับไปได้แล้ว เพราะงานสำคัญที่แท้จริงของเรทั้งสองดูเหมือนจะมายืนรออยู่ที่ธรณีประตูนั้นแล้ว”

ข้าพเจ้าเหลียวมองไปที่ประตูตามคำพูดประโยคสุดท้ายของลออ ก็แลเห็นหลวงมงคลศิลาปีไพศาลยื่นจ้องมองตอบเข้า

มาด้วยสีหน้าที่บอกรับไม่รับ ข้าพเจ้ารีบยกมือขึ้นไหว้เป็นการต้อนรับด้วยท่าทางที่นอบน้อม แต่ความเครียดที่แผ่ก่อดันตอบกลับเข้ามานั้นทั้งหนักอึ้งและเย็นเฉียบ จนทำให้เรียวหนวดบนริมฝีปากของข้าพเจ้าถึงกับลุกชัน ส่วนลอสหายรักที่ข้าพเจ้าแอบชำเลืองมองทางหางตานั่นเล่า ก็กำลังยกมือขึ้นไหว้ต้อนรับหลวงมวงคลศิลปีไพศาลด้วยรอยยิ้มเล็กๆ ที่มุมปาก ท่าทางดูสบายๆ คล้ายกับที่เคยเป็นมาตามปกติอยู่เช่นกัน หากแต่แววที่ฉายออกมาจากดวงตาคู่เล็กของเขานั้นต่างหากที่กลับสะท้อนความชิงชังออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจน ซึ่งเมื่อข้าพเจ้าหวนคิดถึงครั้งสุดท้ายที่ข้าพเจ้าได้มองเห็นแววดาเช่นนี้ ในตอนที่เพื่อนรักของข้าพเจ้าจ้องมองดู**หมอสงบ**ถูกกุมตัวอยู่ตรงหน้า ภายหลังจากการต่อสู้อันหนักหน่วงในคราวนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็มั่นใจได้ว่าไม่เคยมีอีกเลยแม้สักครั้งเดียวที่ข้าพเจ้าจะได้แลเห็น จวบจนกระทั่งบัดนี้

1

เนื่องจากตัวของข้าพเจ้ากับลोनันทำงานเป็น
ตำรวจสังกัดหน่วยสืบราชการลับ เป็นตำรวจที่ไม่แต่งเครื่องแบบ
ในเวลาทำงาน ซึ่งน้อยคนนักจะรู้ว่าเรามีหน่วยงานนี้อยู่ หน่วย
งานของพวกเราทำหน้าที่โดยตรงที่จะต้องรับผิดชอบต่อคดี
ความที่เกิดขึ้นกับบรรดาผู้มีตระกูลทั้งหลายด้วยความละเอียด
อ่อน รวมไปถึงผู้ที่มีชื่อเสียงและชาวต่างชาติที่เข้ามาประกอบ
อาชีพในบ้านเมืองของเรา เพราะบรรดาคนเหล่านี้สมควรที่
จะได้รับการสืบสวนและสอบสวนโดยลับๆไม่ให้เป็นที่เอิก
เกริกแกว่งสังคม ด้วยเกรงจะมีปัญหาเรื่องชื่อเสียง เกียรติยศ
จนถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเข้ามาเกี่ยวข้อง ด้วย
เหตุนี้การปรากฏตัวของหลวงมงคลศิลป์ไพศาลในที่ทำงาน
ของข้าพเจ้าในเช้าตรู่ที่สดใสของวันในต้นเดือนสิงหาคม จึงเป็น
เรื่องที่น่าประหลาดใจในทันทีที่จะต้องเกิดเหตุที่ไม่ดีไม่งามขึ้น
กับวงศ์ตระกูลของท่านอย่างแน่นอน

แต่เมื่อข้าพเจ้าหวนคิดถึงข่าวที่ได้อ่านจากสยาม
เปเปอร์ฉบับเมื่อเช้า ถึงกรณีที่มีคนแจ้งความว่าลูกบุตรชาย
ของหลวงมงคลทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บต้องไปนอนรักษา

ตัวที่โรงหมอบ ก็ทำให้เข้าใจได้ไม่ยากว่าคุณหลวงท่านนี้มาเยือนเราทั้งสองด้วยสาเหตุใด

“เชิญท่านนั่งลงก่อนเถิดขอรับ” ข้าพเจ้ากล่าวเชิญพลางกระวีระวาดยกเก้าอี้ที่ตั้งอยู่ตรงหน้าโต๊ะทำงานของข้าพเจ้ามาวางลง

หลวงมวงคลศิลปีไพศาลขยับร่างกายอันสูงใหญ่เดินตรงมายังเก้าอี้ที่ข้าพเจ้ายกมาเชื้อเชิญอย่างช้าๆ ด้วยฝีเท้าที่มั่นคง เสียงสั้นรองเท้าตบกับพื้นไม้ขัดเงาเป็นจังหวะอย่างคนที่มีความสุขุมและเชื่อมั่นในตนเองอย่างสูง สองไหล่หนึ่งในขณะที่สองมือไขว่ข้างลำตัวเบาๆ สีมิวที่ดำเกรียมขับให้สีขาของเสื่อราชปะแตนดูเด่นเป็นราศี หากแต่ความหมองคล้ำที่ปรากฏอยู่บนใบหน้านั้นก็กลับทำให้ความโอ้อ่าผ่าเผยที่พึงมีอยู่นั้นดูอ่อนด้อยลงไป หลวงมวงคลศิลปีห่างกระเบนขึ้นเล็กน้อย ดันขลุ่ยเลาใหญ่ที่เหน็บอยู่ตรงบันเอวให้ขยับเยื้องไปทางด้านหลังก่อนที่จะหย่อนตัวลงนั่ง

“กระผมมีน้ำมะตูมอบเทียนหอมชื่นใจอยู่” ข้าพเจ้าพูด “จะยกมารับรองคุณหลวงเดี๋ยวนี้”

“ให้ฉันไปนำมาก็แล้วกัน” เสียงของลออด้งขึ้นมาจากทางด้านหลัง

“ไม่ต้องลำบากหรอก” หลวงมวงคลกล่าวขึ้นด้วยเสียงที่ราบเรียบ พลางยกมือขึ้นโบก “แค่ธูระที่ฉันนำมาบรรพจนพวกคุณทั้งสองก็มากพอแล้ว”

“ธูระอะไรหรือขอรับ” ข้าพเจ้าพูดพลางขยับเท้าถอย

หลังไปยืนเคียงกับลอบที่ยังคงจ้องมองอาคารตึกเบื้องหน้าด้วยท่าทีที่เย็นชาอยู่เช่นเดิม

“ถูระของฉันก็คือ...” หลวงมวงคลเริ่มตื้นพูด สายตากวาดมาสะดุดหยุดอยู่ที่ลอบก่อนที่จะกล่าวต่อ “ว่าแต่ฉันมีอะไรผิดปกติไปหรือ คุณคนนี่ถึงได้จ้องมองฉันไม่วางตาแบบนี้”

ข้าพเจ้าสะดุ้ง เหลือบตาไปมองเพื่อนรัก แลเห็นใบหน้าที่คมคายเกลี้ยงเกลาใบหน้านั้นเปิดรอยยิ้มน้อยๆ ออกมาที่มุมปากทั้งสอง ก่อนที่จะตามมาด้วยเสียงพูด

“หามิได้” ลอบกล่าวตอบ “ไม่มีสิ่งผิดปกติอันใดในตัวของคุณหลวงเลยแม้แต่น้อย ที่ตัวกระผมจ้องมองนั่นคืออำนาจและบารมีอันยิ่งใหญ่ที่แผ่ออกมาจากตัวของคุณหลวงต่างหาก”

หลวงมวงคลศึลปีไพบศาลนั่งเงียบอยู่ครู่หนึ่งอย่างตรึงตรอง ก่อนที่จะพยักหน้าช้าๆ แล้วกล่าวว่า “หากฉันมีอำนาจและบารมีเช่นนั้นจริงก็คงดี มันก็คงช่วยให้ปัญหาของฉันในคราวนี้คลายลงไปได้โดยง่าย แต่อย่างไรก็ตามตัวฉันนั้นก็ไม่น่าจะชอบให้ใครมาจ้องมองตรงๆ แบบนี้”

“ต้องขออภัยด้วย” ลอบพูดแล้วก้มหน้าลดสายตาลงมองต่ำ

“ฉันให้อภัย” หลวงมวงคลกล่าว “ถ้าอย่างนั้นฉันก็ขอเริ่มเรื่องของฉันเสียเลย ฉันเข้าใจว่าพวกคุณคงจะรู้เรื่องของลูกชายคนเดียวของฉันมาบ้างแล้ว ที่ถูกแจ้งความจับกุมว่าไปทำร้ายร่างกายผู้อื่นเข้า”

“ก็พอทราบความอยู่” ข้าพเจ้าตอบ “แต่เท่าที่กระผมทราบมา เห็นว่าถูกพลตระเวนไล่จับตัวได้ในขณะที่กำลังหลบหนี”

“ฉันไม่ได้หมายถึงการหลบหนี” หลวงมวงคลพูดพลางขมวดคิ้ว หางเสียงฟังดูเหมือนมีความหงุดหงิดแฝงอยู่ “มันเป็นการวิวาท เป็นการต่อสู้ป้องกันตัว ไม่ใช่การทำร้ายร่างกาย นั่นคือสิ่งที่ฉันอยากให้คุณทั้งสองเข้าใจ”

“กระผมเข้าใจว่าตำรวจเจ้าของคดีคงจะสืบเอาความจริงมาได้ตามนั้น”

“ไม่มีตำรวจเจ้าของคดีที่ไหนอีกแล้ว นอกจากพวกคุณ” หลวงมวงคลบอก “ฉันแจ้งให้ตำรวจท้องที่โอนคดีนี้มาสู่พวกคุณแล้ว”

“อ้อ...” ข้าพเจ้าอุทาน “คุณหลวงหมายถึงคดีได้ถูกแจ้งโอนมายังหน่วยงานที่พวกกระผมสังกัดอยู่กระมัง”

“ไม่ใช่ แต่ฉันหมายถึงจำเพาะลงไปที่คุณสมัยเลย”

“ความจริงหน่วยงานของเราก็มีเจ้าหน้าที่อยู่หลายคนแล้วเหตุใดคุณหลวงจึงจำเพาะเจาะจงมาที่พวกกระผม”

“คุณสมัยก็น่าจะรู้ว่าฉันมีความสนิทชิดเชื้อกับบิดาของคุณอยู่พอสมควร”

ข้าพเจ้าผงะ “กระผมพอเข้าใจแล้ว” ข้าพเจ้าตอบพร้อมกับผงกศีรษะ “แต่การทำคดีความให้ตรงตามหน้าที่แลจรรยาบรรณของผู้ที่เป็นตำรวจนั้นถือกว่าเป็นสิ่งสำคัญสูงสุด ดังนั้นการที่คุณหลวงเป็นบิดาของจำเลยในคดีนี้ และมีความ

รู้จักมักคุ้นเป็นอย่างดีกับคุณพ่อของกระผม ก็ไม่น่าจะมีผล
อย่างไรในทางคดีเลย”

“ฉันก็หวังอยู่ว่าอย่างน้อยคุณสมัยก็คงคิดถึงบิดาของ
คุณสมัย ในคราวที่ยังรับราชการอยู่กับบิดาของฉันอยู่” หลวง
มงคลตอบกลับมา

“อ้อ...” ข้าพเจ้ารู้สึกโอบน้อมร้าวเพราะถูกโลหิต
สูกัด “กระผมไม่เคยลืมว่าบิดาของคุณหลวงเคยเป็น
ผู้บังคับบัญชาของคุณพ่อของกระผมมาก่อน ทั้งยังเคยมี
บุญคุณ ยังมี...”

“ฉันไม่ได้มาล่ำเลิกบุญคุณอะไร” หลวงมงคลศิลป์
ไพศาลรีบโบกมือขึ้นขัดจังหวะ “ฉันเพียงแค่อยากให้คุณ
สมัยเข้าใจว่าคุณพ่อของฉันนั้นเคยเอ็นดูบิดาของคุณสมัยราว
กับบุตรคนหนึ่ง และในคราวนี้ลูกชายของฉันกำลังมีเคราะห์
ฉันก็หวังเพียงว่าคุณสมัยจะช่วยปิดเป่าเคราะห์โศกนี้ให้พ้น
จากตัวฉันไปได้”

“ถ้าอย่างนั้นกระผมก็จะพยายามทำหน้าที่เต็มความ
สามารถ โดยที่จะไม่ลืมเลือนความสำคัญในเรื่องนี้ไปพร้อมๆ
กัน”

“คุณสมัยพยายามจะบอกอะไรกับฉัน” ความหงุดหงิด
ในน้ำเสียงชัดเจนมากขึ้นกว่าเดิม

“ที่กระผมพยายามจะบอกก็คือ” ข้าพเจ้าตอบ “หาก
บุตรชายคนเดียวของคุณหลวงต่อสู้ป้องกันตัว และเลือกที่จะ
วิ่งหนีจนกระทั่งถูกพลตระเวนจับกุมด้วยความเข้าใจผิดจริง

กระผมก็มั่นใจว่าผลการสืบสวนของพวกเราทั้งสองก็จะต้องออกมาเช่นนั้นอย่างแน่นอนโดยไม่ต้องสงสัย”

“นี่คุณ...” หลวงมวงคลพูดอย่างคนข่มอารมณ์ ใบหน้าที่ดำคล้ำนั้นเริ่มแดงก่ำ แต่ชั่วครู่เดียวเท่านั้นก็สามารถเก็บสำรวมอาการเอาไว้ได้ดังเดิม

“ไม่มีทางสรุปเป็นอย่างอื่นขอรับ” ข้าพเจ้าพูดออกไปอีกครั้งอย่างนอบน้อม “ในเมื่อพลตระเวนจับกุมบุตรชายของคุณหลวงเอาไว้ได้ ในขณะที่กำลังหลบหนีออกมาจากสถานที่เกิดเหตุ ก็สรุปได้ในทางเดียวว่าบุตรชายของคุณหลวงนั้นกำลังหนีการต่อสู้ออกมาเท่านั้น หนีออกมาจากการถูกคนอื่นทำร้าย ไม่ใช่หนีหลังจากทำร้ายผู้อื่น”

“ฉันไม่เคยสอนให้ลูกชายของฉันหันหลังหนีให้กับผู้ใด” หลวงมวงคลตอบกลับมาอย่างช้าๆ ด้วยน้ำเสียงที่สงบนิ่ง “ฉันเชื่อว่าเขาคงหนีออกมาเพราะไม่อยากมีเรื่องวิวาทมากกว่าที่จะหนีเพราะหมดหนทางต่อสู้”

“ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น” ข้าพเจ้ากล่าวอย่างคล้อยตาม

“ฉันเพียงแค่อยากขอให้คุณสม্মัยเห็นแก่ฉัน” หลวงมวงคลศิโรตม์ไปศาลกล่าวด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนพลางลุกขึ้นยืน “หรือเห็นแก่ความสัมพันธ์เก่าก่อนของคุณพ่อของพวกเรา ช่วยทำให้ลูกชายของฉันพ้นจากเคราะห์ในคราวนี้ไปได้โดยราบรื่น ช่วยทำให้เรื่องหายไปจากหน้าหนังสือพิมพ์โดยเร็วที่สุด ฉันจะไม่ต่อรองเรื่องค่าใช้จ่าย ค่ารักษาพยาบาลของคนเจ็บ หรือค่าจิปาถะอื่นใด”

“เอาเถิดขอรับ” ข้าพเจ้าระบายลมหายใจออกยาว อารมณ์เริ่มสงบลงเป็นปกติ เมื่อแลเห็นท่าทางของบุรุษผู้ที่อยู่ ในฐานะพ่อกำลังยืนด้วยความทุกข์ใจในเรื่องของบุตรชายอยู่ ตรงหน้า “กระผมรับประกันว่าจะพยายามทำให้ดีที่สุด เท่าที่ ความสามารถของกระผมมี”

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็ขอขบใจล่วงหน้า” เป็นคำพูดทิ้ง ท้าย ก่อนผู้ที่เป็นเจ้าของคำพูดจะหมุนตัวแล้วเดินกลับออกไป ทางประตูบานเดียวกันกับที่ใช้เดินเข้ามาอย่างช้าๆ

ข้าพเจ้าเหลียวไปมองหน้าเพื่อนรักที่ยืนอยู่เคียงข้าง อย่างแปลกใจ ตลอดเวลาของการสนทนาที่เกิดขึ้นนั้น ข้าพเจ้า ไม่ได้ยินเสียงของล่อกล่าวสอดแทรกคำพูดใดๆ ออกมาเลย แม้แต่คำเดียว

2

“อากาศในยามเย็นย่ำเช่นนี้ ไม่มีอะไรเหมาะมากกว่าข้าวต้มร้อนๆ สักถ้วย กินกับผัดผักบุ้งไฟแดง โดยเฉพาะต้องเป็นร้านในตรอกหลังห้อยเทียนเหลาเท่านั้น”

ข้าพเจ้าว่าพลางลากเก้าอี้กลมแบบไม่มีพนักพิงที่ทำด้วยไม้ขัดมันจนเป็นเงา ที่เก็บเอาไว้ใต้โต๊ะสี่เหลี่ยมแบบพับได้ออกมานั่ง มันแกะลายเป็นรูปนกเกาะอยู่บนกิ่งไม้ ข้าพเจ้าเลือกตะเกียบกลมสีแดงดำคู่หนึ่งจากกระป๋องสังกะสีชุบส่งให้กับลออ พร้อมกับกวาดสายตาสำรวจผู้คนรอบข้างที่มีอยู่สองสามโต๊ะเสียดราวหนึ่งตามวิสัยที่เคยชิน

“หลังกินมือเย็นกันเสร็จ แกจะไปเดินตระเวนที่เว้งกับฉันไหม” ข้าพเจ้าถาม

ลออส่ายหน้าแทนคำตอบ

“นี่ ใ้เพื่อนยาก ตกลงว่าแกเป็นอะไรไป”

“เป็นอะไร” ลออขมวดคิ้วเล็กน้อยถามย้อนกลับมา

“ก็แววตาชิงชังของแกนั่นไง ตลอดเวลาที่แกจ้องมองคุณหลวงผู้นั้น น้อยครั้งเหลือเกินที่ฉันจะได้เห็นแววตาแบบนี้จากแก”

“แล้วตัวแกเองล่ะ สมัย แกไม่รู้สึกชิงชังคุณหลวงผู้นี้บ้างหรือ”

“ฉันอาจจะนึกโกรธและใช้คำพูดไม่เหมาะสมไปบ้าง ในช่วงที่คุณหลวงมงคลกล่าวล่ำเลิกมาถึงคุณพ่อของฉัน”
 ข้าพเจ้าตอบ “แต่ฉันก็เข้าใจได้ในความทุกข์ร้อนของหัวอกของคนที่เป็นพ่อ และอีกอย่าง คุณหลวงมงคลผู้นี้ก็มาพบเราด้วยท่าทางที่เป็นมิตร มาด้วยท่าทางของคนที่ต้องการความช่วยเหลือ”

“ขอให้พวกเราบิดคดีไปเสียอีกทาง”

“แกชิงชังเพียงเพราะเหตุนี้เท่านั้นหรือ” ข้าพเจ้าเอ่ยถามอย่างแปลกใจ

“เปล่าเลย” ลอตอบ “ฉันมีเหตุอื่นที่ทำให้รู้สึกชิงชัง”

“ฉันก็เดาอย่างนั้น” ข้าพเจ้าพยักหน้า หันไปตะโกนสั่งนำโชดาให้กับตนเองและสหายแล้วหันกลับมาพูดต่อ “แกไม่ใช่คนไร้เหตุผลถึงเพียงนั้น ว่าแต่ว่ามันเป็นเหตุผลอย่างไรกัน”

“แกจำคดีการเสียชีวิตของชายหญิงคู่หนึ่งกลางคลองบางไผ่เมื่อไม่กี่เดือนก่อนหน้านี้ได้หรือไม่”

“ฉันจำได้” ข้าพเจ้าพยักหน้าเป็นการรับรอง “เรื่องในคราวนั้นเกี่ยวข้องกับคุณหลวงมงคลผู้นี้ด้วย แต่ไม่สามารถนับได้ว่าเป็นคดี”

“ข้อนั้นฉันก็รู้” ลอพูด “แต่แกเชื่อจริงๆ หรือว่ามันไม่เป็นคดี”

“ฉันไม่เคยคิดถึงมันอีก หลังจากที่เรื่องราวได้ผ่านพ้นไปแล้ว” ข้าพเจ้าตอบ “มันเกินวิสัยที่เราจะกระทำได้แล้วนั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งก็คือมันไม่ใช่เรื่องที่อยู่ในความรับผิดชอบของเรา เราไม่มีทางรู้ได้ว่าความจริงที่ซ่อนเร้นอยู่ ถ้าหากว่ามีนะ ลอช มันเป็นอย่างไรกันแน่ มันจึงเป็นเรื่องยากที่จะสรุปความใดลงไป”

“ฉันรู้” ลอชพูด “เพียงแต่ฉันกำลังพยายามพิสูจน์อยู่”

“แกกำลังแอบทำคดีนี้ใช่มั้ย” ข้าพเจ้าร้องออกไปอย่างตกใจ

“แค่แอบสืบในทางลับ ไม่ใช่แอบทำคดี” ลอชตอบ

“แกพอจะบอกฉันได้หรือไม่ว่าทำไมแกต้องสืบคดีนี้”

“ฉันชอบอกแค้นในภายหลังก็แล้วกัน”

“ก็ได้ แล้วแกได้เรื่องอะไรมาบ้าง”

“ก็มีความคืบหน้าอยู่ในระดับหนึ่ง”

“เพียงแค่ระดับหนึ่ง แต่ก็มากพอที่จะทำให้แกเกิดความชิงชังต่อคุณหลวงผู้นี้ใช่มั้ยหรือ”

ลอชพยักหน้ารับแทนคำตอบ

“แกด่วนตัดสินความเร็วเกินไปหรือเปล่า”

“ฉันคิดว่าไม่ใช่เช่นนั้น” ลอชส่ายหน้าช้าๆ “แต่ที่แกทักท้วงก็ถูก บางทีฉันอาจจะผิดก็เป็นได้”

“แกต้องพยายามขจัดความชิงชังนี้ออกไปจากใจของแก ลอช ตราบไตที่แกยังไม่อาจจะไขความทั้งหมดได้กระจ่าง

เพราะไม่เช่นนั้นมันจะทำให้แกลเกิดอคติ และจะทำให้คดีของบุตรชายของคุณหลวงผู้นี้เสียหายไปได้”

“ฉันจะพยายาม” ลอพอพยักหน้าพร้อมกับรับคำ

“ดี...แล้วแกลจะไขความในเรื่องนี้ให้ฉันรู้ได้บ้างหรือไม่”

ข้าพเจ้าถามต่อ

“ฉันจะบอกให้แกลรู้ในทันทีที่ฉันสืบได้จนครบถ้วน กระบวนความแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็จะคอยฟังข่าวจากแกล ลอพอ แล้วมาดูกันว่าความชิงชังที่แกลมีต่อคุณหลวงผู้นี้เป็นเรื่องที่เหมาะสมหรือไม่เพียงใด”

เราทั้งสองเงียบเสียงกันไปครู่ใหญ่ ข้าพเจ้าใช้ตะเกียบพุกข้าวต้มที่มีข้าวขาวผสมกับข้าวแดงในอัตราสี่ต่อหนึ่ง ซึ่งเป็นสูตรพิเศษของร้านนี้เข้าปากอย่างช้าๆ คีบกำนผักนึ่งที่กรอบและร้อนจนควันกรุ่น ส่งเข้าปากเคี้ยวกินอย่างเอร็ดอร่อย ก่อนที่จะตบท้ายล้างปากด้วยน้ำชาดาที่ลอพอเป็นผู้รินใส่แก้วส่งมาให้

“ว่าแต่ว่าฉันยังนึกไม่ออกว่าคุณพ่อของแกลมีความสัมพันธ์อย่างไรกับคุณหลวงผู้นี้ เพราะเท่าที่ฉันได้ยินก็มีเพียงแต่ในชั้นของผู้ที่เป็นบิดาเท่านั้น” ลอพอกล่าวทำลายความเงียบขึ้น

“ความสัมพันธ์ระหว่างคุณหลวงผู้ี้กับคุณพ่อของฉันไม่สามารถนับได้ว่ามีอย่างที่ว่านั่นจริง” ข้าพเจ้าตอบ

“แต่ความสัมพันธ์ระหว่างคุณพ่อของฉันกับพระยามงคลเทพทักษิณ บิดาของคุณหลวงมงคลนั้นต่างหากที่สามารถนับได้ว่ามีความผูกพันกันอย่างแท้จริง”

“แกจึงโกรธที่ถูกล้อล่ำเลิกไปถึงรุ่นของบิดา” ลออกล่าวเป็นเชิงสรุป

“เป็นอย่างนั้น” ข้าพเจ้าตอบ “จึงทำให้ฉันถึงกับหัวเสียขึ้นมาในทันที”

“แกพอจะเล่าเรื่องนี้ให้ฉันฟังได้หรือไม่”

“ได้” ข้าพเจ้าตอบ “พระยามงคลเทพทักษิณเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ที่น่านับถือ นั่นคือสิ่งที่คุณพ่อของฉันเคยเล่าให้ฉันฟัง เป็นสมัยที่คุณพ่อของฉันได้มีโอกาสเดินทางไปปรับใช้คุณแผ่นดินอยู่แถบหัวเมืองทางใต้เสียหลายปี ก็ได้พระยามงคลเทพทักษิณนี่แหละที่ช่วยสั่งสอนงาน ให้ความช่วยเหลือในความเป็นอยู่ตั้งแต่คุณพ่อของฉันไปอยู่ใหม่ๆ ดังนั้นนอกจากจะเป็นเจ้านายโดยตรงแล้ว คุณพ่อของฉันยังเปรียบพระยามงคลผู้นี้เป็นทั้งครูและทั้งผู้มีบุญคุณเพิ่มขึ้นมาด้วยอีกอย่างหนึ่ง และก็หลวงมงคลผู้นี้เอง ที่คุณพ่อของฉันยังเคยเห็นเป็นเด็กหนุ่มเกเรอยู่ในสมัยนั้น”

“เด็กหนุ่มเกเร แต่ก็ทำงานเอาดีได้จนมาเป็นถึงชั้นหลวง”

“เชื่อว่าคงเป็นฝีมือของผู้ที่เป็นบิดาส่งเสริมบุตร”
ข้าพเจ้าอนุমান “เท่าที่ฉันรู้ ก่อนเข้ารับราชการหลวงมงคลไม่สนใจการทำงานใดๆ ซึ่งแตกต่างจากผู้ที่เป็นบิดาอย่างสิ้นเชิง

วันๆเอาแต่เที่ยวเตร่ตามประสาผู้ชายวัยหนุ่มคะนอง ก่อแต่เรื่องไปทั่ว พ่อของฉันเคยเล่าให้ฟังว่าคราวหนึ่งเกิดไปวิวาทเอากับบุตรชายของนักเลงใหญ่ในท้องถิ่น เข้าใจว่าจะเป็นที่ชิงนาง เรื่องลุลงมไปจนถึงขนาดหลวงมงคลผู้นี้ใช้มีดแทงไอ้หนุ่มศัตรูหัวใจผู้นั้นจนปางตายเลยทีเดียวนะ”

“ฝ่ายนักเลงใหญ่ผู้เป็นบิดาคงไม่ยอม” ลออคาดเดา

“เป็นอย่างนั้น” ข้าพเจ้าพยักหน้า “ร้อนถึงคุณพ่อของฉันต้องออกหน้า นำกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปขอเจรจา ด้วยตามคำสั่งของพระยามงคล หน้าสีหน้าขวานจนหูดหวิด จะหลังเลือดกันครั้งใหญ่”

“คุณพ่อของแกบอกหรือเปล่าว່ว่าใช้วิธีการใดในการแก้ไข”

“ไม่ชัดเจนนัก” ข้าพเจ้าตอบ “หรือฉันอาจจะเลื่อนไปแล้วก็เป็นไปได้ จำได้แต่ว่าเป็นเรื่องวัดใจกันของลูกผู้ชาย แต่ที่ฉันจำได้อย่างแม่นยำก็คือผลจากเหตุในคราวนั้น คุณพ่อของฉันก็กลายเป็นที่ยอมรับนับถือกันอย่างกว้างขวาง”

“เรื่องร้ายกลายเป็นดี” ลออคพูดพร้อมกับพยักหน้า “แล้วตัวคุณหลวงมงคลในเวลานั้นเล่าเป็นอย่างไร”

“ก็สงบเงียบลงไปพอสมควร ประกอบกับพระยามงคลผู้เป็นบิดาคิดหาทางออกด้วยการส่งตัวบุตรชายคนเดียวผู้นี้ไปอยู่กับน้องสาวที่จังหวัดเพชรบุรี”

“หลบปัญหาไปเสียก่อน”

“ก็ทำนองนั้น” ข้าพเจ้าตอบ “ซึ่งบังเอิญว่าน้องสาว

ผู้นี้มีสามีเป็นครูทางดนตรีอยู่ การที่ได้ไปขลุ่ยอยู่กับวงดนตรี เป็นเวลาร่วมปี ฟังเสียงระนาดตะโพนอยู่ทุกเมื่อเชื่อกัน ก็เลยทำให้หลงมกคลเกิดมีใจรักในทางดนตรีขึ้นมาอย่างแท้จริง จนขอฝากตัวเป็นศิษย์ หัดรำเรียนวิชาทางดนตรีจนกระทั่ง กลายเป็นนักเป่าปี่ชวามือเอกคนหนึ่งไป”

“เรื่องที่เป็นเอกทางเครื่องเป่านั้นฉันก็รู้เช่นกัน” ลออพูด “เพียงแต่ฉันไม่รู้ถึงที่มา แต่อย่างไรก็ตามอย่างน้อย ความสามารถทางดนตรีก็อาศัยเป็นช่องทางแสดงฝีมือให้ผู้หลักผู้ใหญ่ท่านอื่นแลเห็นได้ ฉันเดาเอาว่าสำหรับพระยามงคลเทพทักษิณเมื่อคิดจะดันหลังบุตรชายให้เข้ารับราชการ ก็คงไม่เห็น้อยแรงมากจนเกินไป เมื่อบุตรชายมีฝีมือทางดนตรี เป็นเอกอย่างนี้”

“คงจะเป็นอย่างนั้น” ข้าพเจ้าตอบ “เพราะหลังจากนั้นพระยามงคลก็ส่งตัวบุตรชายหัวแก้วหัวแหวนผู้นี้เข้ามาอาศัยอยู่กับผู้หลักผู้ใหญ่ที่นับถือในเมืองหลวง นัยว่าเพื่อหาครูทางดนตรีมาประสิทธิ์ประสาทวิชาเพิ่มเติม ด้วยเล็งเห็นแล้วว่าคงจะเอาดีในเส้นทางนี้ไปได้”

“ฉันเดาเอาว่าคงก่อเรื่องขึ้นอีก” ลออกล่าว

“แม่นยำนัก ใ้เพื่อนรักของฉัน” ข้าพเจ้าหัวเราะขึ้นเบาๆ “คนหนุ่มวัยคะนองถือว่าตนเองมีฝีมือในทางดนตรีเป็นเลิศไม่เป็นรองใคร พบปะผู้ใดที่มีฝีมือในทางเดียวกันก็เที่ยวทำเขาแข่งประชันไปทั่ว พอพลาดพลั้งพ่ายแพ้ผู้ใดขึ้นมา ก็แอบกลับไปลอบทำร้ายคนผู้นั้นลับหลัง”

“ร้ายกาจตั้งแต่วัยเยาว์” ลอออกกล่าวพิมพ์่า “แล้วไม่ได้ถูกกุมตัวมาลงโทษกันบ้างเลยหรือ”

“พยานหลักฐานไม่ชัดเจน” ข้าพเจ้าตอบ “ถ้าหากไม่ใช่การลอบตีทางด้านหลัง ก็จะแปลงเป็นโจรใช้ผ้าคลุมหน้า จึงยากเหลือเกินที่จะมีใครกล้ายืนยันว่าถูกผู้ใดทำร้ายกันแน่”

“จึงยังคงกำเริบต่อไป”

“ที่หนักสุดจริงๆ ก็ตอนที่แอบเข้าหานางข้าหลวง แต่คราวนี้ฝ่ายหญิงเขาชี้ตัวได้อย่างแม่นยำ ไม่มีผิดพลาดแม้แต่น้อย”

“แอบย่องเข้าฝากรักสาว จะคลุมหน้าอยู่ก็ดูอะไร” ลอเอ่ยออกความเห็น

ข้าพเจ้าหัวเราะแล้วยกน้ำชาดาขึ้นมาจิบ

“ใช้ภรรยาของคุณหลวงหรือไม่ เพราะชาวที่ฉันรู้มา เห็นว่าถูกจุดคร่ามากระทำอนาจาร ก่อนที่จะมาอยู่ด้วยกัน อย่างเป็นทางการเป็นเรื่องราว” ลอเอ่ยถาม

“เป็นคนเดียวกัน” ข้าพเจ้าตอบ “แต่ข่าวของแกผิดไป เป็นการย่องเข้าหา ไม่ใช่การจุดคร่าอนาจาร ตอนนั้นหากไม่ได้ผู้หลักผู้ใหญ่หลายคนช่วยกันออกหน้ากับเสด็จ คุณหลวงผู้นี้คงถูกลงโทษอย่างหนัก แต่ถึงขนาดนั้นก็ถูกลงหว่ายแทบตายแล้วยังถูกสังขังอยู่อีกหลายเดือน”

“แล้วอย่างไรกันนางข้าหลวงผู้นั้นจึงกลับกลายมาเป็นภรรยาของหลวงมงคลไปได้”

“นี่เป็นความดีอย่างหนึ่งของผู้ชายคนนี้” ข้าพเจ้าตอบ

“คือความรักที่แท้จริงและมั่นคง นอกจากความรักที่มีแท้จริง ต่อทางดนตรีแล้ว ก็เป็นความรักที่มีในตัวของผู้ที่เป็นภรรยา หลวงมวงคลรักนางข้าหลวงผู้นั้นอย่างแท้จริง หาใช่ความศีกคะนองตามประสาวัยหนุ่มแต่อย่างใดไม่ ในภายหลังเมื่อพันโทเขาก็เพียรสร้างความดีเอาชนะใจนางและเสด็จ จนในที่สุด ฝ่ายหญิงก็ใจอ่อน จึงกล้าไปขอต่อเสด็จให้ประทาน”

“คงจะเห็นว่าไหนๆ ก็เสื่อมเสียไปแล้ว”

“ข้อนั้นฉันไม่สามารถแน่ใจได้หรอก” ข้าพเจ้าตอบ “แต่ที่แน่ๆ ก็คือหลังจากภรรยาล้มป่วยจนเสียชีวิตไปเป็นเวลา เกือบยี่สิบปีได้แล้ว หลวงมวงคลผู้นี้ก็ไม่เคยที่จะคิดเชิดชูผู้หญิง คนไหนให้ขึ้นมาเป็นภรรยาที่แท้จริงอีกเลยแม้แต่คนเดียว”

“คิดดูแล้วก็น่าแปลก” ลออเปรยออกมาหลังจากที่วางตะเกียบลง “ทั้งๆ ที่คุณหลวงมวงคลผู้นี้มีประวัติชีวิตที่ออก จะไปในทางนักเลงหัวไม้ แต่เท่าที่แลเห็นในวันนี้กลับดูสุภาพ และดูเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ดี”

“คนเราคงเปลี่ยนกันได้” ข้าพเจ้าตอบ “ประกอบ กับอายุอานามก็ล่วงเลยมาขนาดนี้แล้ว”

“แล้วแกพอจะรู้บ้างหรือเปล่าว่านอกจากรับราชการ แล้ว คุณหลวงผู้นี้ยังทำมาหากินในทางได้อีก”

“เห็นคนเขาพูดกันว่าเป็นเจ้าของวงดนตรีวงใหญ่ แต่ ตอนหลังนี่เพิ่งจะเลิกไปอย่างไรฉันก็ไม่แน่ใจ”

“คงมีฐานะมาจากทางนี้เอง” ลออคาดเดา

“เป็นไปได้” ข้าพเจ้าตอบ “แต่เท่าที่ฉันรู้ เห็นว่า

ฐานะเริ่มจะอยู่ในทางเสื่อมแล้ว แกมีข้อสงสัยอะไรในเรื่องนี้
อย่างนั้นหรือ”

“ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ” ลออสายหน้าพร้อมกับคำตอบ
นั่นคือประโยคสนทนาสุดท้ายของเราทั้งสองในเย็นย่ำ
ของวันนั้นที่เกี่ยวข้องกับหลวงมงคลศิลป์ไพศาล ก่อนที่จะ
แยกย้ายจากกันกลับคืนสู่บ้านของตน

มันเป็นคำคืนที่ยาวนานมากที่สุดคำคืนหนึ่งในชีวิตของข้าพเจ้า
หลังจากที่กลับคืนสู่บ้านของตนเองแล้ว แม้ว่าข้าพเจ้าจะชำระ
ล้างร่างกาย แต่งตัวอยู่ในชุดที่เตรียมพร้อมที่จะล้มตัวลงนอน
และมีที่นอนอันแสนนุ่มและอุ่นสบายตั้งอยู่ตรงหน้าเหมือน
เช่นทุกคืนที่ผ่านมาแล้วก็ตาม แต่ประสาทตาของข้าพเจ้านั้น
กลับแข็งค้างและปฏิเสธเสียงร่ำร้องจากร่างกายที่กำลังอ่อน
เพลียอย่างไม่ยติ

ข้าพเจ้ากำลังนึกกังวลเกี่ยวกับลออเป็นที่สุด เหตุการณ์
เสียชีวิตของสองหนุ่มสาวกลางคลองบางไผ่คือสาเหตุที่ทำให้
ลออเกิดความรู้สึกชิงชังต่อหลวงมงคลศิลป์ไพศาลเป็นอย่างมาก
นี่ไม่ใช่เรื่องที่สมควรมองข้ามไปได้แต่อย่างใด เพราะ
เท่าที่ข้าพเจ้ารู้จักกับลออมานั้น ไม่เคยเคยสักครั้งที่สหายรัก
ของข้าพเจ้าผู้นี้จะกลายเป็นคนที่ไม่มีความผิด และถ้าหาก
ข้าพเจ้าเชื่อเช่นนั้นจริงๆ การเสียชีวิตของสองหนุ่มสาวนั้นก็อาจ
จะไม่ใช่การจมน้ำตายตามปกติ แต่กลับเป็นการเสียชีวิตที่มี
เงื่อนงำ เงื่อนงำที่เกี่ยวข้องไปถึงคุณหลวงมงคล ซึ่งนั่นก็

หมายความว่านี่อาจจะเป็นฆาตกรรมที่ยังหาตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษไม่ได้ ผู้กระทำผิดที่อาจจะหมายถึงใครสักคนในบ้านของหลวงมงคล ใครสักคนที่ตัวคุณหลวงรู้จัก หรืออาจจะเป็น...

ข้าพเจ้าลุกขึ้นจากที่นอน เดินไปรินน้ำอบดอกมะลิใส่แก้วแล้วยกขึ้นดื่ม กลิ่นหอมของดอกมะลิสร้างความชื่นใจให้กับข้าพเจ้าได้เสมอ ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าอ่อนล้าหรือเหนื่อยหน่ายจิตใจ แต่กลับไม่ใช่ในคราวนี้

มันจะเกิดอะไรขึ้นถ้าหากว่าลอบผิดในคราวนี้ เพื่อนรักของข้าพเจ้าก็คงพยายามกัตติดไม่เลิกรา พยายามที่จะพิสูจน์ความเชื่อของตนเองให้เป็นที่ประจักษ์ชี้ให้จงได้ ความชิงชังก็คงจะเพิ่มพูนมากขึ้นเรื่อยๆตามเวลาที่ผ่านไป แล้วผลเสียทั้งหมดก็จะตกอยู่กับคดีของบุตรชายของหลวงมงคล ผู้นี้อย่างแน่นอน คดีอาจจะถูกทำให้บิดเบือนไปด้วยความมีอคติแม้จะโดยไม่รู้ตัว และอาจจะส่งผลไปถึงการทำให้ผู้บริสุทธิ์เกิดความเสื่อมเสียขึ้นมาโดยไม่สมควร

ข้าพเจ้าปลงใจแล้วว่าไม่ว่าจะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าก็จะต้องใช้ความเที่ยงธรรมอย่างถึงที่สุดในการสืบสวนคดีในคราวนี้ จะไม่ยอมให้ความรู้สึกส่วนตัวใดๆเข้าไปรบกวนในการทำงานได้อย่างเป็นอันขาด นั่นคือภาระสำคัญที่ข้าพเจ้าจะต้องกล่าวตักเตือนและกำกับดูแลออสหายรักของข้าพเจ้าให้สำเร็จจงได้

แต่ข้าพเจ้ากลับพบว่าตนเองนั้นคิดผิด เพราะเพียงชั่ว

อีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้านับจากบัดนี้ไป ข้าพเจ้าจะได้รู้สึกรว่า
ตนเองแทบจะสูญเสียสติและความรอบคอบไปจนหมดสิ้น
และตัวของข้าพเจ้าผู้นี้เองคือผู้ที่สมควรถูกตัดเต็อนและ
กำชับในเรื่องของความซิงซังนั้นเป็นที่สุด

3

เสียงผีเท่าเล็กๆ ทั่ววังตึ๊งตังอยู่ภายนอกห้องปลุกให้ข้าพเจ้าลึ้มตาตื่น แสงแดดยามสายแยงเข้ามาทางช่องหน้าต่างจนจะถึงขอบเตียงของข้าพเจ้าอยู่รอมร่อ ข้าพเจ้าสะดุ้งรีระแล้วค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง อ้าปากหวางวงนอน ก่อนที่จะยกแก้วน้ำดอกมะลิขึ้นจิบเพื่อเรียกความสดชื่นให้กับตนเอง ผีเท่าเล็กๆ ทั่ววังทำเสียงตึ๊งตังผ่านประตูหน้าห้องนอนของข้าพเจ้าไปอีกรอบ ไม่ใช่เรื่องแปลกที่ข้าพเจ้าชอบนอนตื่นสายในเช้าวันเสาร์ และไม่ใช่เรื่องแปลกอีกเช่นกันที่ในบางเช้าของวันเสาร์จะมีเสียงผีเท่าเล็กๆ เช่นนี้วังทำเสียงดังโครมครามไปมา

ข้าพเจ้าลุกขึ้นจากขอบเตียง เดินลากเท้าตรงไปเปิดประตูห้องนอนออกไปก็ถูกร่างเล็กๆ โจมตีเข้ามาทันทีที่โคนขาซ้าย ข้าพเจ้าหยุดยืนเอามือขยี้ปอดผมที่อ่อนนุ่มนั้นอย่างแผ่วเบา เด็กชายตัวน้อยผู้ที่เป็นต้นเสียงปลุกให้ข้าพเจ้าตื่นขึ้นมาในเช้าของวันนี้เงยหน้าขึ้นมาจากโคนขาของข้าพเจ้าพลางส่งยิ้มให้อย่างไร้เดียงสา ข้าพเจ้าจึงโน้มตัวลงไปหยิกแก้มแล้วตีกันเสียหนึ่งที ก่อนที่จะปล่อยให้หลานชายสุดที่รัก

ส่งเสียงหัวเราะเอิ๊กอ๊ากแล้วผละไปวิ่งเล่นต่อดังเดิม

“เจ้าถนอมทำเสียงดังปลุกคุณสมัยเสียกรรมัง”

เป็นเสียงของพีพิศมัย มารดาของเจ้าถนอมที่พูดออกมาจากปากประตูห้องครัว พร้อมกับถือถาดกาแฟและขนมปังปิ้งตรงมายังข้าพเจ้าที่กำลังโผล่เดินไปนั่งยังเก้าอี้รับแขกกลางบ้าน

“ฉันกำลังจะตื่นอยู่พอดี” ข้าพเจ้าบอกออกไปพลางส่งยิ้มให้

“พีได้ยินเสียงกุกกักในห้องนอน แล้วก็เลยเตรียมอาหารเช้าเอาไว้ให้ ว่าแต่จะไปอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวก่อน หรือว่าจะกินอาหารก่อน”

“ขอกินก่อนก็แล้วกัน”

“นิสัยไม่ยอมเปลี่ยน” พุดจบพีพิศมัยก็หัวเราะเสียงใส ข้าพเจ้ายกแก้วกาแฟขึ้นจิบอีกใหญ่ แล้วหันไปเอ่ยถามกับพีพิศมัยว่า “มากันเมื่อไร เมื่อคืนหรือเมื่อเช้า”

“เมื่อคืนจ๊ะ” พีพิศมัยตอบ “ตอนมาถึงคุณสมัยยังไม่กลับ”

“เมื่อคืนฉันไปเดินเล่นที่เว็งมา” ข้าพเจ้าบอกออกไป พีพิศมัยพยักหน้ายิ้มๆ ไม่ต่อวาจาอะไร หันหลังเดินกลับเข้าไปในครัว ข้าพเจ้าจึงเอื้อมมือไปหยิบหนังสือพิมพ์สยามเปเปอร์ฉบับเช้าวันเสาร์ขึ้นมาอ่านในระหว่างที่นั่งดื่มกาแฟและกินขนมปังปิ้งจากฝีมือของพีพิศมัย ผู้ที่เป็นทั้งพี่สะใภ้และแม่ครัวใหญ่ประจำครอบครัวทุกครั้งที่มาเยือน

ข้าพเจ้าอ่านข่าวการเสียชีวิตของเจ้าของร้านอย่างฝรั่งที่ชื่อ โชคชัยที่ขายข้าวของเครื่องใช้ที่นำเข้ามาจากยุโรปผ่านไปอย่าง คร่าวๆ พลังนึกสลดอยู่ในใจว่าเพราะเหตุใดกันหนอจึงทำให้ คนที่ยังหนุ่มยังแน่นขนาดนี้ กลับคิดผูกคอปลิตชีวิตตนเองลง ไปได้ แล้วข้าเองมองดูคอลัมน์เล็กๆ ที่อยู่ถัดไปเบื้องล่าง เห็นข่าวการเปิดตัวของหนังสือพิมพ์รายวันฉบับใหม่ที่มีชื่อหัว ว่า *ประชาชาติ* โดยมีชื่อของบรรณาธิการคือคุณกุหลาบ สาย ประดิษฐ์ ผู้นำแห่งคณะสุภาพบุรุษที่ข้าพเจ้าชื่นชม ซึ่งได้ กลายเป็นอดีตคณะไปเสียแล้วมาคุมบังเหียน นี่นับว่าเป็น ข่าวตัวอย่างหนึ่งสำหรับเช้าวันนี้ เพราะแม่เนื้อข่าวไม่ได้บ่งบอก แต่ข้าพเจ้าก็เชื่อมั่นได้ว่าคณะสุภาพบุรุษทั้งคณะในอดีต คงจะกลับมาร่วมกันทำงานที่มีคุณภาพในคราวนี้อีกครั้งหนึ่ง เป็นแน่แท้ เมื่อสอดสายสายตาหาข่าวที่น่าสนใจเพิ่มเติมไม่ ได้แล้ว ข้าพเจ้าก็พลิกเข้าสู่หน้าที่สี่ของหนังสือพิมพ์ แลดู ข้อความที่นายชอบพยากรณ์เขียนจั่วหัวตัวโตๆ เอาไว้ดังนี้

“สิเรียกกระด้างพันธุ์ เลื่องลือ

เสริมส่งชีวาวัน

เพริศแพรว

เสียชีพแทบดับสูญ

หากแม่น ไปมี

เสมอสิ้นตัวตนไซ้

ไม่อยู่ ยืนยง”

พร้อมกับมีข้อความกำกับเอาไว้ตรงส่วนหัวอีกบรรทัด หนึ่งว่า “อนาถนัก คนไทยในยุคหน้า” ลึ้นๆ เพียงเท่านั้นเอง

ข้าพเจ้าอ่านข้อความนั้นกลับไปกลับมาอีกสองสามเที่ยวก็หาจับใจความใด ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่เรียกว่ากระด้างพรรณนั้นไม่ได้เลย ก็นี่ละ นายชอบพยากรณ์ผู้ที่ตั้งตนเป็นโหราประจำหนังสือพิมพ์สยามเปเปอร์ ที่ข้าพเจ้าได้ตระหนักมาเนิ่นนานแล้วว่าเป็นผู้ที่ชื่นชอบใช้ข้อความกำกวมเขียนยกเมฆเรื่องราวต่างๆ ขึ้นมา โดยหามูลความจริงใด ๆ ไม่ได้ คงมีสักวันหนึ่งหรือที่ข้าพเจ้าจะสามารถจับเท็จได้ในคำทำนายอนาคตของนายชอบพยากรณ์ผู้นี้ และเมื่อใดที่วันนั้นมาถึง ข้าพเจ้าจะขออาสาเป็นผู้ที่เข้าไปจับกุมด้วยมือของข้าพเจ้าเองเลยทีเดียวน ในฐานะที่บังอาจไปปิดหลอกหลวงผู้คนทั้งแผ่นดินมาเป็นเวลาช้านาน

ข้าพเจ้าหยิบขนมปังปังขึ้นมาจะส่งเข้าปาก ในตอนนั้นเองที่พีพิศมัยเดินเข้ามาเรียกข้าพเจ้าอีกครั้ง

“ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนเถิด คุณสมัย” พีพิศมัยกล่าว “คุณพ่อให้มาตามไปพบ”

“คุณพ่อเรียกหรือ” ข้าพเจ้าขมวดคิ้ว วางขนมปังกลับลงไปบนจานตามเดิม

“ใช่จ๊ะ” พีพิศมัยพยักหน้ารับรอง “เมื่อสักครู่นี้ก็เพิ่งก้าวเข้ามา คุณพ่อกำลังเห็นว่าเห็นคุณสมัยไหม ถ้าเห็นก็ช่วยตามให้เข้าไปพบด้วย”

ข้าพเจ้าพยักหน้ารับคำไม่กล่าวอะไรอีก ลุกขึ้นได้ก็เดินกลับไปยังห้องนอนของตนเองอีกครั้ง รีบจัดแจงอาบน้ำชำระร่างกายแล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดเสื้อผ้าฝ่ายสีขาวยาวไปรงสบายกับกางเกงลำลองสีน้ำตาลเข้ม สองกระจกมองดูหนวดเหนือ

ริมฝีปากที่เริ่มยาวเกินงาม รออีกสองวันค่อยเล็มก็คงยังไม่สาย แต่คราวที่เริ่มครีမ်ขึ้นมาเนี่ยคงต้องถูกโกนออกเสียบ้าง แล้วควักเอาน้ำมันใส่ผมขึ้นทาบหนังแล้วจัดแจงแต่งทรงผมจนเรียบร้อยก่อนที่จะเดินออกจากห้อง ตรงไปยังห้องนอนของผู้ที่เป็นบิดา

ข้าพเจ้าเคาะที่บานประตูสามครั้งเบาๆ ก่อนที่จะผลักเข้าไป บิดาของข้าพเจ้าแหงนหน้าขึ้นมาจากหนังสือที่วางอยู่บนตัก แล้วส่งยิ้มให้แก่ข้าพเจ้าอย่างรักใคร่เอ็นดู ข้าพเจ้าส่งยิ้มตอบ แต่ขมวดคิ้วเล็กน้อยที่แลเห็นท่านนั่งอยู่ในเก้าอี้ริมหน้าต่างแทนที่จะนอนอยู่บนเตียง

“ใครพาคุณพ่อมานั่งที่เก้าอี้ตรงนี้ขอรับ โดนลมมากเกินไปเดี๋ยวจะไม่สบาย” ข้าพเจ้าบ่นพึมพำพาลงคุกเข่าลงตรงหน้าท่าน

“ไม่มีใครพามา” บิดาของข้าพเจ้าตอบ “พ่อพาตัวมาตรงนี้เอง วันนี้รู้สึกแข็งแรงขึ้นโดนลมเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ทำอะไรผู้ชายอย่างพ่อไม่ได้หรอก”

“แต่คุณพ่อยังไม่หายป่วย” ข้าพเจ้าคัดค้าน “เมื่อเห็นอาการดีขึ้นควรยั้งต้องพัก ไม่ใช่มาหักโหมออกแรงหรือโดนลมแบบนี้”

“แกอย่าไปต่อว่าใครเลย” บิดาของข้าพเจ้าพูดแล้วหัวเราะขึ้นเบาๆ “ใครจะห้ามพ่อได้เสียที่ไหนถ้าพ่อคิดจะทำอะไร หรือแกว่าไม่จริง”

“ก็จริงอยู่” ข้าพเจ้าเริ่มเสียงอ่อนลง พาลงระบายลมหายใจออกยาว “ถ้าเช่นนั้นก็ต้องต่อว่าตัวของคุณพ่อเอง”

“ก็ว่ามา พ่อเองก็มีเรื่องที่จะต่อว่าแก้ด้วยเช่นกัน”

“เรื่องอะไรหรือขอรับ” ข้าพเจ้าถามกลับไปอย่างสงสัย

“เรื่องลูกสะใภ้ของพ่อ เมื่อไรแกจะหาให้พ่อเสียที”

“โธ่ นึกว่าเรื่องอะไร” ข้าพเจ้าหัวเราะเสียงเจื่อน

“ถ้าเป็นเรื่องนี้ ลูกก็คงยืนยันให้คุณพ่อทราบไม่ได้เลย เพราะ
มัวแต่ทำงาน ไม่มีเวลาสนใจในเรื่องอื่น”

“ก็หาเวลาเข้าบ้างสิ” บิดาของข้าพเจ้ากล่าวเสียงดุ

“มันเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลา รีบร้อนไม่ได้ คุณพ่อก็
ทราบ” ข้าพเจ้าส่ายหน้าพรวดพูดต่อ “ความจริงคุณพ่อก็มี
พิศมัยเป็นสะใภ้อยู่แล้ว ยังมีเจ้าถนอมเป็นหลานโปรด ลูกคิด
ว่าตัวลูกจะหาคู่ได้หรือไม่ ก็ไม่ใช่เรื่องที่สำคัญเลย”

“สำคัญสิ” บิดาของข้าพเจ้าค้าน “จริงอยู่ที่พิศมัย
เขาเป็นสะใภ้ของพ่อ เป็นสะใภ้ที่ดีด้วย เจ้าถนอมนั้นพ่อก็รัก
สุดสวาทขาดใจ แต่เมื่อพ่อนึกไปถึงเจ้า**สมยศ**พี่ชายของแก
พ่อก็รู้สึกผิดต่อพิศมัยและเจ้าถนอมเสียทุกครั้งไป อย่างไรเสีย
พ่อก็อยากเห็นลูกๆ มีครอบครัวที่สมบูรณ์พร้อมกันทุกคน”

ข้าพเจ้านิ่งเงียบ ไม่ต่อปากคำใดๆ ในเรื่องนี้อีก เพราะ
เกรงว่าจะทำให้เกิดการสะเทือนใจและมีผลต่อสุขภาพของ
บิดาเพิ่มเติมขึ้นมากกว่าเดิม บิดาทำท่าร้องขอน้ำดื่ม ข้าพเจ้า
จึงบรรจงรินน้ำอบดอกมะลิลงในแก้วแล้วส่งให้แก่ท่าน

“แล้วแกเห็นว่า**ประไพ** น้องสาวของพิศมัยเป็นอย่างไร
บ้าง” บิดาของข้าพเจ้าเอ่ยถามขึ้นอีกครั้ง หลังจากที่ว่า
แก้วน้ำดื่มลง

“ลูกเห็นเป็นเพียงน้องสาวคนหนึ่งเท่านั้นขอรับ”
 ข้าพเจ้าตอบกลับไป

“ไม่ได้คิดมากกว่านั้น” บิดาของข้าพเจ้าซัก

“ไม่ได้คิด” ข้าพเจ้าตอบ

“หรือว่าจะลองเปลี่ยนความคิดดู พ่อเห็นเขาก็เป็น
 หญิงที่มีหน้าตาสะสวย แม้ว่าจะจบการศึกษาจากเมืองนอก
 แต่กิริยามารยาทก็ยังจัดเป็นกุลสตรีที่สมบูรณ์แบบได้อยู่ ไม่
 แข็งกระด้างจนหมดความงดงามไป”

“เห็นจะไม่ได้หรอกขอรับ คุณพ่อ” ข้าพเจ้าหัวเราะ
 เบาๆ “ล่อ เจ้าเพื่อนรักของลูกมันจ้องตัวอยู่ก่อนแล้ว”

“อ้อ พ่อล่อ หนุ่มหน้าชาวนั่น” บิดาของข้าพเจ้า
 พยักหน้าอย่างจำได้ “เป็นเพื่อนตำรวจของแก”

“ถูกต้องแล้วขอรับ” ข้าพเจ้าตอบ “แล้วลูกก็เห็นว่า
 ล่อเป็นคนดีขนาดนั้น จึงมั่นใจว่าเหมาะสมกับประไพผู้ที่ลูก
 นับเป็นน้องสาวทุกประการ”

“ทั้งคู่ออกตกปลงใจกันไปแล้ววี” บิดาของข้าพเจ้า
 ซัก

“ยังขอรับ” ข้าพเจ้าตอบพลางส่ายหน้า “ไอ้เสือ
 หน้าขาวของคุณพ่อยังนั่งเสียบไว้เชิงอยู่ แต่ลูกคบกับเขามานาน
 มองดูก็รู้”

“แล้วทางผู้หญิงเขาละ เขามีใจไปด้วยหรือเปล่า”

“เรื่องนั้นลูกยังไม่แน่ใจนัก รู้แต่ว่าเธอเองก็ไม่ได้รังเกียจ
 อาจจะมีความรู้สึกที่ดีอยู่ด้วยซ้ำไป ลูกยังเคยคิดอยู่เลยว่า

จะหาเวลาส่งเสริมทั้งสองคนนั้นดู”

“ก็หาเวลาส่งเสริมให้ตัวเองบ้างก็คงจะดีนะ” บิดาของข้าพเจ้าเห็นกลับมามีมึนๆ ข้าพเจ้ายกมือขึ้นเกาศีรษะหัวเราะเสีงเจื่อน

“ลูกขอตัวก่อน ถ้าคุณพ่อไม่มีอะไรแล้ว อยากให้คุณพ่อพักผ่อนให้มาก” ข้าพเจ้าเอ่ยขึ้นใหม่หลังจากหยุดหัวเราะอีกทางหนึ่งนั้นก็เพื่อเสีงออกมาจากตาจนที่กำลังถูกต้อนอยู่

“พ่อก็มีเรื่องสำคัญอีกเรื่องอยากคุยกับแก สมัย” คราวนี้บิดาของข้าพเจ้าเปลี่ยนน้ำเสีงเป็นจริงจังและราบเรียบมีความเครียดเจือปนอยู่จนสามารถจับได้ ข้าพเจ้าขมวดคิ้วอีกครั้งอย่างรู้สึกวิตก เพราะความเครียดเป็นสิ่งต้องห้ามอย่างร้ายแรงสำหรับอาการป่วยของบิดาของข้าพเจ้า

“มีเรื่องอะไรขอรับ” ข้าพเจ้าเอ่ยถามออกไป

“เมื่อเย็นวานนี้มีคนมาหาพ่อ”

“ใครกันขอรับ”

“หลวงมวงคลศิลป์ไพศาล”

ข้าพเจ้าถึงกับสะดุ้งเมื่อได้ยินชื่อนั้นหลุดออกมาจากปากของบิดา